

РЕШЕНИЕ

№ 381

гр. Варна , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 22 СЪСТАВ в публично заседание на първи юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Милена Николова

при участието на секретаря Елена Ст. Пеева
като разгледа докладваното от Милена Николова Административно
наказателно дело № 20213110201467 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на ЕМ. Й. Б. срещу Наказателно постановление № 554087-F574080 от 06.01.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП – Варна, с което на въззивната страна на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 21 800 лв. за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ ЗДДФЛ.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на наказателното постановление поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и нарушение на материалния закон. Отправено е искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В проведеното открито съдебно заседание въззивната страна се представлява от адв. В.Д., който поддържа жалбата, като в пледоарията си по същество излага съображения за допуснато нарушение на материалния закон при издаване на обжалваното наказателно постановление.

В проведеното открито съдебно заседание въззиваемата страна ТД на

НАП – гр. Варна се представлява от юрисконсулт Р.Г., която излага съображения за законосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и като съобрази възраженията и доводите, изложени от страните, намира за установено следното:

От фактическа страна се установява следното:

На 14.08.2020 г. св. Н. Д. Тр. (ст. инспектор на ТД на НАП) извършила проверка за спазване на данъчното законодателство по отношение на ЕМ. Й. Б., която приключила с протокол за извършена проверка.

Св. Т. установила, че през 2018 г. жалбоподателят Б. е получил заеми по договори за заем от „Б.Р.“ ЕООД в размер на 58 000 лв. и от „Ф.И.“ ЕООД в размер на 160 000 лв., като същите не били декларирани в подадената годишна данъчна декларация по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ ЗДДФЛ.

Посочените заеми били декларирани от жалбоподателя в подадената коригираща ГДД по чл. 50 ЗДДФЛ в общ размер на 218 000 лв.

На 07.10.2020 г. бил съставен акт за установяване на административно нарушение, като актосъставителят св. Т. приела, че жалбоподателят Б. е осъществил състав на нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ ЗДДФЛ.

В срока по 44, ал. 1 ЗАНН не постъпили писмени възражения по акта, като на 06.01.2021 г. директорът на ТД на НАП – Варна, приемайки идентична фактическа обстановка, като тази изложена в АУАН, издал обжалваното наказателно постановление.

Съдът намира гореописаната фактическа обстановка за безспорно установена, на базата на събраните по делото писмени доказателствени материали и гласни доказателствени средства – показанията на свидетеля Н.Т.. Съдът кредитира изцяло показанията на посочения свидетел, като ги намира за пълни и точни, логични и последователни и подкрепящи се от

наличните по делото писмени доказателства. Съдът кредитира и писмените доказателствени материали изцяло.

Съдът, на базата на безспорно установените фактически констатации, намира от правна страна следното:

Жалбата срещу наказателното постановление е подадена в установения в чл. 59, ал. 2 от ЗАНН 7 – дневен срок, от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Като инстанция по същество, в производството по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН, районният съд осъществява цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени в жалбата. В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН е изготвен от длъжностно лице със съответната компетентност, но не е надлежно връчен по реда на чл. 43 ЗАНН.

Съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си. Съгласно чл. 43, ал. 4 ЗАНН, когато актът е съставен в отсъствие на нарушителя, той се изпраща на съответната служба, а ако няма такава - на общинската администрация по местоживеенето на нарушителя за предявяване и подписване. Актът се предявява и подписва не по-късно от седем дни от получаването и се връща незабавно.

В случая актът е съставен в отсъствие на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, като няма доказателства и за неговото връчване на по-късен етап.

Административнонаказателното производство е строго формализирано, като изискванията на закона са поставени с цел санкционираното лице да разбере за какво нарушение е обвинено.

Административнонаказващият орган е следвало да върне акта на актосъставителя, но не е сторил това и при неспазване на процесуалните

правила е пристъпил към издаване на наказателно постановление.

В резултат на това на въззивната страна е наложено административно наказание, без да ѝ бъде дадена възможност да се запознае със съдържанието на акта, да направи своите възражения при съставянето на акта, да направи писмени възражения по акта и да представи доказателства в предвидения от закона срок.

Посоченото нарушение на процесуалните правила е съществено, тъй като е довело до възпрепятстване на правото на защита на санкционираното лице поради липса на възможност да се защитава срещу нарушението, за което наказващият орган е наложил имуществена санкция.

Въпреки тези изводи съдът намира, че следва да разгледа съответствието на обжалваното наказателно постановление с материалния закон (в този смисъл и решение, постановено по КАНД № 3166/2019 г. по описа на Административен съд – Варна).

Съгласно разпоредбата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б „в“ ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за непогасената част от получените парични заеми през данъчната година, ако размерът им общо надхвърля 10 000 лв., с изключение на получените кредити, предоставени от кредитни институции по смисъла на Закона за кредитните институции.

Съдът намира, че в процесния случай жалбоподателят не е подал декларация за непогасената част от получените през 2018 г. заеми в размер на 218 000 лв. в законоустановения срок до 30.04.2019 г., с което е осъществил състава на нарушението по чл. 50, ал. 1, т. 5, б „в“ ЗДДФЛ.

Деянието е извършено умишлено, доколкото жалбоподателят е съзнавал, че е получил парични заеми, подлежащи на деклариране, и въпреки това не е подал декларация за тях.

Не е налице твърдяното процесуално нарушение, изразяващо се в липса на описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Както актосъставителят, така и наказващият орган ясно и недвусмислено са описали, че нарушението се изразява в недеклариране в законоустановения срок на конкретно индивидуализирани по страни и размер заеми.

Относно възражението за допуснато нарушение на чл. 52, ал. 4 ЗАНН съдът счита, че непълнотата на доказателствата не може да бъде основание за отмяна на наказателното постановление поради две причини. На първо място страните по делото следва да посочат всички доказателства в подкрепа на своите становища. На второ място съдът винаги решава делото по същество, т.е. след като събере всички допустими, относими и необходими доказателства и намери делото за изяснено от фактическа страна (в този смисъл - „Административен процес“, издание от 2009 г. на „Сиела софт енд паблишинг“ АД, с автори проф. д-р К.Л. и доц. д-р И.Т., стр. 386).

Относно възражението за изтичане на давностния срок по чл. 34 ЗАНН съдът намира, че остана недоказано възражението на жалбоподателя, че контролните органи са установили нарушението на по-ранна от 14.08.2020 г. дата.

Възражението за неприложимост на санкционната разпоредба на чл. 80а ЗДДФЛ, доколкото жалбоподателят е изпълнил задължението си да декларира получените от него заеми през 2019 г., е неоснователно предвид обстоятелството, че това негово задължение не е изпълнено в законоустановения срок, което е равнозначно на цялостно неизпълнение на вмененото му от законодателя задължение.

Съдът намира, че в настоящия случай е неприложима разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, тъй като не са налице такива смекчаващи отговорността обстоятелства, които да отличават нарушението като такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Напротив касае се за типично нарушение. Действително нарушението е извършено за първи път и е отстранено, но тези смекчаващи отговорността обстоятелства не са достатъчни да обусловят приложението на чл. 28 ЗАНН. На първо място това означава, че при всяко първо нарушение не следва да се налага наказание. На следващо място отстраняването на нарушението е едва след като контролните органи са предприели проверка за установяване извършени от жалбоподателя административни нарушения.

По изложените съображения за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила съдът намира, че наказателното постановление е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Мотивиран от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 554087-F574080 от 06.01.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП – Варна, с което на ЕМ. Й. Б. на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 21 800 лв. за нарушение по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „в“ ЗДДФЛ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____